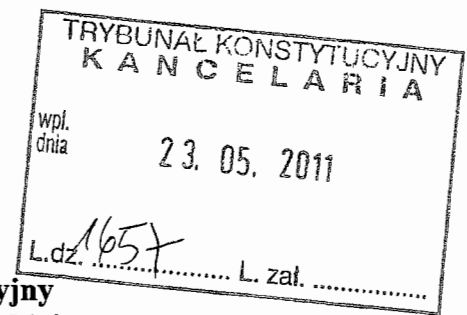

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO
Łukasz Bieryło
ul. Legionowa 9/1 lok. 2
15-281 Białystok
tel. 600-13-21-13, NIP: 542-288-13-79

Białystok, dnia 17 maja 2011 r.

Skarżący: P G

reprezentowany przez radcę prawnego
Łukasza Bieryło z Kancelarii Radcy Prawnego
ul. Legionowa 9/1 lok. 2, 15-281 Białystok
nr wpisu na listę radców prawnych: BŁ/829

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
Al. Jana Chrystiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Sygn. akt Ts 66/11

Pismo skarżącego

W imieniu skarżącego P G (pełnomocnictwo w aktach sprawy), w wykonaniu zarządzenia sędziego Trybunału z dnia 05.05.2011 r. (doręczonego mi w dniu 11.05.2011 r.), wyjaśniam co następuje:

Ad 1)

Tak jak wskazano na str. 2 skargi konstytucyjnej, **orzeczeniem, z którym skarżący łączy naruszenie przysługujących mu praw lub wolności konstytucyjnych jest decyzja administracyjna Dowódcy Jednostki Wojskowej nr z dnia .05.2009 r.** Orzeczenie te jest ostateczne, o czym świadczą wyjaśnienia z pkt 5 na str. 2 skargi konstytucyjnej.

Orzeczenie te zostało wydane na podstawie art. 116 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz.U.2003.179.1750 z późn. zm. – dalej jako „ustawa”), stąd konieczne jest rozpoznanie skargi konstytucyjnej w zakresie zgodności tychże przepisów z przepisami Konstytucji.

Brak jest więc ostatecznego orzeczenia wydanego na podstawie art. 116 ust. 3 ustawy. Niemniej jednak w razie uznania za niekonstytucyjne art. 116 ust. 1 i 2 ustawy, należałoby również zaprzestać stosowania przepisu art. 116 ust. 3 ustawy jako odnoszącego się do sytuacji opisaney w ust. 1 cytowanego przepisu.

Ad 2)

Sposób w jaki zawarte w w/w przepisach konstytucyjne prawa i wolności skarżącego zostały naruszone decyzją administracyjną Dowódcy Jednostki Wojskowej nr z dnia .05.2009 r. wskazano w uzasadnieniu skargi.

W uzupełnieniu stanowiska w niej wyrażonego wyjaśniam:

Określone w art. 116 ustawy zasady dot. zwolnienia żołnierzy zawodowych ze służby (w sytuacjach określonych w tym przepisie) naruszają konstytucyjne (**art. 60 Konstytucji**) prawo dostępu Skarżącego do zawodowej służby wojskowej jako służby publicznej, pozbawiając stosunek służbowy zasadniczej cechy jaką jest jego trwałość. Ponadto w sytuacji Skarżącego poprzez „*dostęp do służby publicznej*” należy rozumieć sytuacje w której

powinien on być automatycznie przywrócony do służby po tym jak stwierdzono nieprawidłowości przy jego zwolnieniu. Odmawianie tego przywrócenia oznacza iż odmawia się skarżącemu dostępu do służby wojskowej jako służby publicznej, podczas gdy – na co wskazywano w skardze – żołnierze zawodowi powinni mieć większe niż inni obywatele gwarancje stabilności zatrudnienia.

Określone w art. 116 ustawy zasady dot. zwolnienia żołnierzy zawodowych ze służby (w sytuacjach określonych w tym przepisie) naruszają także konstytucyjną wolność do wykonywania zawodu i wyboru miejsca pracy (służby), o której stanowi **art. 65 ust. 1 Konstytucji**. Mimo niezgodnego z prawem zwolnienia ze służby Skarżącemu odmówiono przywrócenia do tejże służby, a zatem zabroniono mu niejako jej kontynuowania na dotychczasowych zasadach.

Nie jest przy tym żadnym usprawiedliwieniem organów wojskowych tłumaczenia, iż skarżący mógłby ponownie zgłosić chęć pełnienia służby. Otóż bowiem dla nabycia świadczeń emerytalnych i wielu innych świadczeń finansowych ważna jest ciągłość służby, której w przypadku Skarżącego nie byłoby nawet gdyby ponownie rozpoczął służbę. A w przypadku „przywrócenia do służby” ta ciągłość byłaby zachowana.

Jednocześnie Skarżący wycofuje żądanie zbadania zgodności art. 116 ustawy z **art. 31 ust. 3 Konstytucji**.

Poza tym decyzja wydana na podstawie art. 116 ustawy narusza konstytucyjne prawo skarżącego do rozpatrzenia jego sprawy w sposób respektujący porządek prawny i zasady obowiązujące w demokratycznym państwie prawnym, które to uprawnienie wynika z zasady zawartej w **art. 7 Konstytucji**.

Uznanie za prawidłowe rozwiązań przyjętych w art. 116 ustawy oznaczałoby iż wadliwa decyzja o zwolnieniu Skarżącego ze służby miałaby charakter nieodwracalny, przez co odmówiono by faktycznej ochrony praw Skarżącego (jako obywatela i strony postępowania) jaką zapewnia wprowadzenie kontroli instancyjnej i sądowo-administracyjnej.

Decyzja wydana na podstawie art. 116 ustawy pozostaje też w sprzeczności z zawartymi w wyroku WSA w G (sygn.) wytycznymi Sądu co do sposobu zakończenia sprawy skarżącego (por. 153 p.p.s.a.) To zaś podważa obowiązującą w polskim prawie zasadę sądowej kontroli nad aktami i czynnościami organów administracji.

Określone w art. 116 ustawy zasady dot. zwolnienia ze służby naruszają ponadto prawo Skarżącego do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działania organu władzy publicznej, które to prawo przewiduje **art. 77 ust. 1 Konstytucji**. Oba przepisy pozostają w sprzeczności, albowiem art. 116 ustawy ogranicza prawo Skarżącego do pełnego wynagrodzenia poniesionej przez niego szkody, wprowadzając przy tym „sztuczną” i niczym nieuzasadnioną górną granicę takiego odszkodowania. Tym bardziej jeśli brać pod uwagę, że postępowania administracyjne i sądowo-administracyjne trwają często ponad 2 lata, to brak przywrócenia do służby oznacza bardzo niekorzystne konsekwencje dla Skarżącego.

Załączniki:
- 4 odpisy pisma.

RADCA PRAWNY
Julian
Eukasz Bieryło